

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Avtvmnalis - A Dominica Decimaquinta post Pentecosten, ad
Adventum

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. Ego sum Pastor bonus. Mercenarius fugit, & lupus rapit oves.
Quem Christus protegit si ab hoste vincatur, non est victoris virtus, sed
victi vitium.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44846

Th. 2.

*Exaltavi, ipsi autem spreverunt me! VOS educa-
vi & enutri vi, inimicus consumpsit eos.*

In quibus Verbis tria sunt ad gravitatem cri-
minis insigniter exhibendam. Primum est, ipsum
recalcitrare contra Christum, vel eum spernere!
Nonne ex ipsis patet verbis, quàm sit grave? Se-
cundum est, recalcitrare post accepta beneficia,
certè id gravius. Tertium verò quod est gravissi-
mum, ex illis acceptis gratiis & beneficiis sic in
benefactorem insurgere, ut quia virtutem dedit,
inde præsumas: quia scientiam largitus est, inde
superbias: quia dignitates contulit, inde contem-
nas infimos: quia löggyos in domo tua tibi pro-
duxit annos, inde domesticam ausis disciplinam
abjicere. Nihil profectò dolentius in tota patien-
tis Christi repetita memoria, quàm has audire

Antitheses, & opposita bonis acceptis mala: *Ego te parvi manna per desertum: Ego te potavi aqua
salutis de petra, & tu me potasti felle & aceto!* Sic
ante per Prophetam querebatur: *Popule metu quid
feci tibi, aut quid molestus fui? Responde mihi quia Mich. 6.
aduxite de terra Egypti & de domo servientium
liberavi te; Ideirco scilicet jam mihi servire re-
nuis! ò quàm longè est alius humilitatis sensus
quo velut arbor onusta fructibus, sic se humilis
tantò magis deprimat quantò beneficiis extolli-
tur.*

Vide in 1 parte, Feria 6. Hebdom. 2. in Adven-
tu, ubi hæc demonstratur Veritas:

Quò quis est major, eò est humilior.

FERIA QVARTA. DE BONITATE PASTORIS CHRISTI SUUM PROTEGENTIS GREGEM AB OMNIBUS INIMICIS:

*Ego sum Pastor bonus, Bonus pastor animam suam ponit pro
ovibus suis. Mercenarius autem videt lupum ve-
nientem, & fugit: & lupus rapit & di-
spersit oves. Ioan. 10.*

VERITAS PRACTICA.

Quem Christus protegit si ab hoste vinca-
tur, non est victoris virtus, sed
victi vitium.

*RATIO EST. Quia non iam victoris est virtus
sua fortitudo, quàm victi vitium, quan-
do victus victore est fortior, si pugnare ve-
lit.*

*Sed quem Christus protegit, quo viù est hoste fortior
si pugnare velit.*

*Ergo si ab hoste vincitur non est victorie virtus
sed victi vitium; Quod quàm si ignavum &
ignobile iam satis patet, unde restat pugnandum
& vincendum cum Christo.*

I. PUNCTUM.

Job 1.

SICUT tres turba Chaldaeorum dicuntur
invasisse gregem Jobi, sic triplex hostium
acies tanta in Christi gregem conspirat
audacia, ut qui se aliquando laceffitum

non sentiret, timendum illi esset, ne ad Christi
hostes potius quàm ad ejus gregem specta-
ret.

Tres autem illos hostes tribus distinctis no-
minibus lupus, mercenarius & fure, præclare Do-
minus designavit; *Lupo* scilicet rapacem Dæmo-
nem; *Mercenario* fallacem mundum; & *fure* la-
tentem amorem proprium, unde graviora nobis
quàm ex aliis damna invehuntur. Poterat verò
Christus Dominus sic illos penitus arcere ho-
stes, ut nulla gregem ex parte possent invadere,
sed maluit invadendi potestatem sic illis relin-
quere, ut se suum protegente gregem nihil con-
trà possent, nihil prorsus in quem quàm è suis ef-
ficerent nisi qui ultra se vellet illis addicere.

Quod quidem Bonitatis & Sapientia lucu-
lentum est opus, quando quidem non aliter nos
impugnare permittuntur hostes quàm ut à no-
bis expugnentur, quàm ut in partem victorie sic
deveniamus, atque in cælo de illis cum Christo
trijphememus. Sic palmas in manu habent quot-
quot in cælo sunt ut refert qui apertura vidit
cæli sanctus Joannes: sic nempe omnes pug-
na.

aaarunt, sic vicerunt, sic triumphant. Et nos ad illas invitamur palmas ac triumphos cum ad pugnam excitamur; unde si sublatis essent hostes, sublatae simul essent quodammodo palmae & triumphus, quod nostro certe verisset damno. Licet enim multi ex nobis vincantur, nullus tamen nisi qui voluit, nullus nisi sua culpa, nullus ad hoste victus nisi qui hostem vincere noluit. *Quem enim Christus protegit, si ab hoste vincatur, non est victorū virtus sed victi vitium: Vitium voluntarium, vitium ignaviae, vitium perfidia, vitium minime rolandum. Quis enim malit viaci cum possit vincere, tali praesertim in pugna ubi de summa rerum agitur? Ego autem non sum turbatus, et postorem sequens.* Hoc securè dicit cum Propheta qui propositam Veritatem accuratè perpenderit, cuius hæc est aperta ratio, quod in illa pugna qua quis viacitur non tam victoris est virtus quam victi vitium, quando victus erat victore fortior. Verum id quidem quod agebat David, *Varios esse belli eventus; Nec minus certum quod ejus vidit filius Salomon, Non esse velocum cursum, nec fortium bellum, propter eandem scilicet eventuum varietatem; Sed ponamus in hac pugna nullos evenisse casus nisi qui victo faverent potius quam obessent, si quod facile poterat, voluisset oportunitate uti; quis tum manifestè non videat victi culpam & vitium? Quis non vitio Samsonis veritatè quod à muliere eula devictus fuerit? Evagina gladium tuum & percute me, dicebat Abimelech armigero suo, ne forte dicatur quod à femina interfusus sum.* Sic & alius vehementer ejulans; *Vna, inquit, mulier Hebraea fecit confusionem in domo Regis Nabuchodonozor: ecce enim Holofernes jacet in terra, & caput ejus non est in illo.* Tanto scilicet ducebant probo sic in pugna vinci cum victus esset vincente fortior.

I. I. PUNCTUM.

SED quem Christus protegit, quovis est hoste fortior si pugnare velit.

Nam est ipsa Christi virtute fortis, ipsa est Christi fortitudo qua pugnat is quem Christus pugnans protegit: Ipse est Christus pugnans & vincens. Quam laus illic Christus fuit, ait sanctus Cyprianus, quam libens in talibus servitium suū & pugnavit & vicit protector fidei, dans cre-

Et qui pro nobis mortem semel vicit, semper vincit in nobis.

Credisne Christum cunctis hostibus fortio-rem? Cur non te credes æquè fortem, cum in te Christum habeas, cum in te Christus pugnet, cum in te suam Christus contra tuos hostes fortitudinem explicet? Nonne & ipse Christus sic de invicta sua loquebatur fortitudine, quod esset eadem cum suo Patre virtus & potentia quæ vincti omnino non poterat? Audi & mirare ut loquitur! postquam enim dixit de ovibus suis, quod non perirent in aeternum & non rapier eas quinquam de manu mea, cum subdit; *Pater meus quod dedit mihi, majus omnibus est, & nemo potest rapere de manu patris mei, Ego & Pater unum sumus.* Quasi diceret: Ego tam fortis & potens sum, ad protegendas meas oves, quam ipse Deus pater est potens, quia mihi cum illo est una substantia, una fortitudo, una potentia unde sicut de manu Dei nemo quid rapiat, sic neque de manu mea quæ est ipsa Dei manus.

At nonne est eadem prorsus ratio de nobis pugnantibus & de Christo protegente? Non est quidem eadem nobis cum illo qualis est illius cum patre substantia, sed ramen nobis est eadem cum illo virtus ad pugnandum, unde si à manu Christi palmam nemo possit auferre, nec à nostra profectò poterit, cum sit eadem Christi & nostra pugnando manus.

Aut pius desinat esse fortis Christus, aut qui fortis cum illo est non magis desinet quam Christus esse fortis. Imo quod est mirum, licet ipse Christus desinat esse fortis, licet infirmetur & paveat, non ramen is propterea quem Christus protegit, minus erit fortis quam si non esset infirmus Christus; Ipse tum etiam Christo fortior, non tamen alia quam Christi fortitudine, nam cum infirmitate nostra suam Christus mutavit fortitudinem; nostra ille est infirmitate infirmus; Nos autem ejus fortitudine fortes ac potentes, Sic præclare ac fuse sancti Patres qui videri possunt in 2. parte, Fer. 3. Hebdomadæ primæ in Quadragesima. Unde hæc pauca: *Nos in se iranstulit, nos in se suscepit,* inquit S. Augustinus, ubi de infirmitate Christi tractat. Sic & S. Leo; *In nobis Dominus nostro pavore trepidabat, ut susceptionem nostra infirmitati indueret, & nostram inconstantiam suæ virtutis soliditate vestirat.* S. denique Gregorius: *fortis super omnia, apparuit infirmus inter omnia, ut dum nobis ex assumpta infirmitate congrueret, ad permanentem nos suam fortitudinem elevaret.* O quid non possit in nobis

17.

1. Reg. 11.

1. 2. 9.

1. 2. 9.

1. 2. 14.

L. 2. Ep. 6.

Tr. 52. im

10an Ser.

3. de pass.

L. 16. Mor

c. 14.

bis fortitudo Christi, si tantum potest ejus infirmitas?

III. PUNCTUM.

QUÆ ergo Christus protegit si ab hoste vincatur, non est victori virtus sed victi vitium quo scilicet pugnare nolit, nam si pugnare constanter voluisset, tam certò poterat vincere, quàm certè cunctis erat hostibus fortior eum esset ipsa Christi foris fortitudine, cui cedunt & subfunt omnia. Sic Propheta suos ipse provocabat ad versarios, tam certus de victoria quàm de divino certus auxilio; Dominus Deus, inquit, auxiliator meus, ideo non sum confusus, ideo posui faciem meam ut petram durissimam, & scio quoniam non confundar. Juxta est qui justificat me, quis contradicet mihi? Item simul, quis est adversarius meus? accedat ad me, Ecce Dominus Deus auxiliator meus, quis est qui condemnet me? vel nimia scilicet audacia si tali confortatus auxilio non ausim congregari: vel nimia confidentia si tale sperem auxilium quod mihi certò promissum est. Quis est qui non me potius condemnet vel ignavie quod turpiter illis cedam hostibus quos possem cum Christo vincere, si quantum possem, vellem: vel malitia, quod nolim quantum cum Christo possem?

Quid dicēs, quid excusabis? Nam fateri te id nolle, vix audebis: negare verò te id posse, quomodo negare poteris, cum te id negantem tot arguant Scripturæ testimonia, quot divinum pugnantem promittant auxilium? Unde in Proverbis Sapiens: Si dixeris, vires non suppetunt, qui inspector est cordis, ipse int' illigis. & servatorem animæ tuæ nihil fallit: Nihil proptus eorum quæ possis & quæ debeas agere, nihil eorum quæ nolis, vel quæ d' simules, nihil eorum denique omnium quæ voluntariè pecces; atque ita concludit Sapiens, reddet que homini juxta opera sua: Non tantum juxta mala quæ puniat, sed & juxta bona quæ contra illum Judex opponet & inde malitiam ejus arguet, sive quod mala fecerit, sive quod mala quæ fecit excusare ausit, quæ ita non posset evitare. Dic enim impie, dic fraudes quæ virtute bonum fecisti? Tu ne sola virtute, vel Christi simul te adjuvantis? Cur verò non æquè potueris malum evitare, cum te ad illud &

vitandum æquè Christus adjuvaret? Noluisti scilicet, & defectum voluntatis obvelare contentis defectu potestatis; sed salvatorem animæ tuæ nihil fallit, ut quem habere noluisti Salvatorem, Judicem haberes.

Videndum S. Joannes Chrysostomus hom. 4. ad populum Antiochenum, ubi multis probat, nullarum esse naturam tentationum, sed tentatorum inertiam quæ ruinam faciat.

Apertè autem D. Augustinus ad hunc Psalmi 34. versiculum, confundantur & reverentur requirentes animam meam: OSTENDIT hoc Deus in causa viri illius sancti Iob, qui & ipse Diabolus auferendi hac non habet potestatem, nisi cum acciperis à summa potestate. Inviders potius sanctos, nunquid nocere potuit? Accusare potuit, damnare nunquid potuit? nunquid valuit aliquid tollere? nunquid vel unguem, nunquid vel capillum lade-re nisi Deo diceret, mitte manum tuam? Quid est, mitte manum tuam? Da potestatem. Accipit. Illi tentavit, ille tentatus est. TENTATUS TAMEN VICIT, TENTATOR VICTVS EST: Deum enim qui diabolo permiseras ut illa tolleret, ille servum suum interius non deseruerat, & ad ipsum diabolum superandum animam servi sui framentum sibi fecerat. Quantum valet hoc? De homine dico, victus in Paradiso, victor in stercore. Ibi victus est à diabolo per mulierem, hic vicit diabolum & mulierem.

Plura his denique prorsus affinia videri possunt in 3. parte, & etiam 7. Hebdomadæ 7. & decem: ubi hæc Veritates exponuntur.

Qua facilitate vincimur, eadem vincere possumus.

In spirituali pugna fortior est ovis lupo.

Quia scilicet ovis à Pastore Christo consumit lupum procegitur.

